

Zlaté zrcadlo

ukázka

Zanedlouho konečně dorazili k cíli. Planinu náhle vystřídala kopcovitá krajina, kočár musel překonat krátké stoupání a ocitl se mezi skalami, které jako prsty zpola natažené dlaně obklopovaly kamenitou plošinu, na níž spočíval dům. Vypadalo to, jako by vyrůstal z mlhy, jeho úpatí obklopoval opar čpící vlhkou skálou a vodou stojící léta bez pohybu, a jak kočár projížděl, mlha kolem kol se trhala do vírků kroutících se jak netopýři vytržení ze spánku, než se zas ustálily a slily do jednotného bledého povlaku.

Přední průčelí domu čítalo dobrých čtyřicet oken, byl to velký dům, rozložitý, až přehnaně pro tento kout světa, kde lze těžko pořádat večírky pro stovky hostů a už vůbec ne očekávat, že by se zde usadila početná rodina, která by využila tolik prostoru. Přesto zde pán Kazimír Bok z Vildretu před deseti lety nechal dům postavit, přestavěl starou polorozbořenou tvrz na toto sídlo a usadil se tu. Těžko říct proč, neměl rodinu a zřejmě si nepotrpěl na okázalost, sotva by mohl využít dům s více než dvěma pokoji. Podle toho, co Ambrož slyšel, byl to ten typ muže, jaké nazveme ctihodným kmetem už ve čtyřiceti. Vlastnil většinu místních stříbrných dolů a výnosy investoval do obchodů, které přinášely nízký leč stabilní příjem a jen málo rizika.

Jonáš Balin byl jeho správcem a v dopise se o něm zmiňoval jako o uzavřeném muži, který pokud měl nějaké radosti ze života, pečlivě je skrýval. Dalo by se očekávat, že někdo takový bude žít ve starém domě po předcích, v sídle pamatujícím slávu, již je třeba uchovávat alespoň oprašováním starých obrazů a občasným větráním dávno opuštěných komnat. Ale aby si takový dům sám postavil? To bylo zvláštní.

Odpověď na tuto otázku se již sotva někdo dozví, pan Kazimír Bok zemřel před pěti týdny. A cosi související s jeho smrtí přimělo Jonáše Balina, aby napsal onen dopis a donutil Ambrože přijet, hrozba, kterou nezmnínil, ale již šlo vyčíst mezi řádky.

Kočár zastavil před hlavním vchodem, Ginka Tril čile vyskočil, jako by na něm ta cesta nenechala ani stopu únavy, a přidržel Ambrožovi dvířka. Kočí zatím zabouchal na dveře.

Ambrož ztěžka vystoupil, protáhl se a zkusil si trochu urovnat šat. Krajkový límec měl pomačkaný a nedalo se s tím nic dělat, těžký brokátový baret mu spadl až kamsi na rameno, stáhl jej a protřepal, pak si jej natáhl zpátky přes šedivé řídnoucí vlasy. Dotáhl si opasek a vrátil závěs palcátu tam, kde měl být; nosil tuto ozdobnou zbraň jako odznak svého úřadu, měl jej raději než zlatý řetěz s pečeti, který byl druhou možností – jsou situace, kdy pěkný kus železa, i když je vykládaný stříbrem a acháty, může být velmi užitečný. Na cestování to ale moc pohodlné nebylo.

Skončil s úpravou zevnějšku a rozhlédl se po průčelí domu. Slunce se ztrácelo za mračným šedivým povlakem a dům byl obklopen stínem, který přicházel jakoby odnikud, jako by vystupoval ze samotných stěn. I ve slunném letním dni, připadlo hejtmanovi, tady musí ležet stín.

Dveře se otevřely a za nimi vykoukla vrásčitá tvář komorníka a krátkozrace mžourala na návštěvníky.

Ginka se energicky chopil role pobočníka, jehož úkolem je postarat se o náležité entrée.

„To je hejtman města Bludova pan Ambrož Zátka, přijíždíme na pozvání Jonáše Balina.“

Strčil do dveří, aby jeho představený mohl vejít. Komorník ustoupil.

„Jste očekáváni, pánové,“ pravil chraptivě.

Vyhlédl ven a ukázal kočímu, kudy se dostane ke stájím a vchodu pro služebnictvo. Ginka zatím pomohl Ambrožovi z pláště, pak si stáhl svůj. Když shodil kápi z hlavy a odhalil zlaté vlasy kryté jen jednoduchou čapkou, provanula náhle vstupní síň něčím, co už dávno nepoznala – mládím a bezstarostností. Ginka několika takřka tanečními pohyby složil oba pláště do úhledné hromádky a strčil ji komorníkovi, otočil se kolem své osy a rozhlédl se síní. Ve svých červenomodrých šatech, v kabátku s kanýry a stříbrem lemovaném límci byl tou nejbarevnější věcí široko daleko; Ambrož, jenž volil důstojnou čern, sem zapadl mnohem lépe. Obklopovalo je dubové ostění, lovecké trofeje, mosazné svícny a chlad.

„Pojďte prosím za mnou,“ pravil komorník upjatě, jako by Ginkova živoucí přítomnost byla pro něj osobní urážkou.

„Další hosté zatím nedorazili?“ ptal se jej Ambrož, zatímco procházeli chodbou podél řady oken, zšedlých prachem.

„Ostatní čekáme zítra.“

Zastavili u dveří, za kterými se nacházela střízlivě zařízená pracovna. Bylo v ní tepleji díky několika polenům v krbu, která se zvolna rozpadala na žhavé uhlíky a sálalo z nich příjemné teplo. Za stolem již na návštěvníky čekal Jonáš Balin – drobný, poněkud vyschle působící muž kolem padesátky; vlasy, z nichž zbývalo jen pár řídkých pramenů, přikryté kloboukem, jenž připomínal uříznutý kravský roh, na sobě měl dosti neslušivý kabát z šedého a hnědého sukna, ve kterém se trochu ztrácel.

„Ambroži!“ zvolal potěšeně, „rád tě vidím. To už je let...“

Předstíraná bodrost se z jeho tváře zvolna vytratila a zůstaly jen neurčité obavy.

„Dobrych dvanáct let,“ přitakal hejtman povzbudivě a potřásl si s ním rukou. Pak představil mladšího pisáře Ginku a čekal, co bude dál.

„Ano, jsem nesmírně vděčný, že jste přijeli, nesmírně vděčný.“

Jonáš Balin jako by nevěděl, jak začít. Rozhlédl se po místnosti, přešel zrakem stůl, který byl pokrytý chaoticky poházenými hromadami listin, další svitky a desky s pergameny ležely na židlích a na dubovém sekretáři v rohu.

„Tohle je pracovna zesnulého pana Boka,“ pravil. „Trávil tu mnoho času, vlastně posledního půl roku prakticky veškerý čas. Trápila jej dna. Dříve často vyjížděl na projížďky do lesa a na lov, býval pryč i několik dnů a nebral si s sebou žádné sluhy, byl to na svůj věk velmi houževnatý muž. Ale nemoc jej nakonec zlomila.“

Tohle sdělení nešlo příliš dohromady s představou usedlého obchodníka, kterou o Kazimíru Bokovi Ambrož choval.

„Byl to zřejmě samotářský člověk,“ nadhodil.

„Ano, to ano. S lidmi se moc nestýkal. Já jsem pro něj vyřizoval všechny běžné záležitosti, byl jsem mu asi nejbliž a přesto... věděl jsem o něm jen velmi málo. Jedl sám, víno pil také sám, večery trávil zde, za zamčenými dveřmi.“

Balin zmlkl a hleděl na své ruce. Ambrož se stále nemohl dobrat zdroji znepokojení, jež se mu zračilo ve tváři.

„Měl nějaké příbuzné?“ zkusil to z jiného směru.

„Přímé ne,“ odvětil Balin. „Byl jsem určen vykonavatelem jeho poslední vůle, proto se také nyní zabývám jeho listinami a... Podle závěti zdědí dům a většinu majetku Eliška Kalnová,

dcera jeho zesnulé sestry, menší peněžní částku pak jeho sestřenice Radmila z Křesna, která ovšem je už dáma v letech. Pak je tu její syn, Miloň z Křesna, ten je ale na cestách, pokud vím, plaví se někde po moři. To jsou všichni.“

„Z Elišky je tedy vcelku bohatá nevěsta,“ shrnul Ambrož.

Jonáš Balin se zatvářil ještě zasmušileji.

„To vlastně... bych nemohl tvrdit,“ pronesl.

„Ano?“ snažil se jej Ambrož opatrně přimět k řeči.

„Víte, když odečteme podíl paní Radmily a všechny výdaje, z hotových peněz mnoho nezůstane a pozemky...“

„Jsou tu přece stříbrné doly,“ napověděl hejtman.

„Ano, doly...“ Balin se obrátil ke stolu jako k poslední záchraně a popadl několik pomuchlaných pergamenů. „Víte, když se podíváte tady... podívejte...“ šustil listinami a ruce se mu při tom třásly.

Ambrož se marně snažil z drobných čísel něco vyčíst.

„To vypadá,“ ozval se Ginka, který mu nahlížel přes rameno, „jako by doly za minulý rok vykázaly větší výnos, než byl ve skutečnosti. Takže po zaplacení daní a nákladů... vlastně nic nevynesly?“

Balin, celý bledý, přikývl.

„Já přísahám, že jsem o ničem neměl tušení. Všechny tyto záležitosti si řešil pan Kazimír sám...“

„Ale proč by to dělal?“ nechápal Ambrož. „Proč by platil daně ze zisku, který neměl?“

„Možná nechtěl, aby se všichni dozvěděli, že je na mizině,“ navrhl Ginka.

„Na mizině nebyl,“ upřesňoval správce. „Všechny běžné výdaje domu... víte, vždycky si rád dopřával dobrého jídla, objednávali jsme francouzské víno a lanýže... kdybyste viděli, kolik dokázal utratit za lanýže!“

„Užíval si až do konce, co?“ poznamenal Ginka neomaleně.

„A ty se bojíš, že tohle,“ kývl Ambrož k pergamenům, „by mohlo nějak ovlivnit přípravu svatby?“

Tolik ještě pochopil z Balinova dopisu, že zítra se mají v tomto domě odehrát zasnuby Elišky Kalnové a Jana Firna, syna majitele sousedního panství.

„Je to poněkud delikátní záležitost,“ vysvětloval Balin. „Mezi panem Kazimírem a panem Baltazarem Firnem nebyly nikdy moc přátelské vztahy. Pan Kazimír vyjednával sňatek své neteře víc než rok, zítra má být sepsána manželská smlouva.“

„Smrt pana Boka na tom nic nezměnila?“

„Vlastně ne, všechno už bylo dohodnuto. Zbývá dojednat poslední drobnosti.“

„Myslíte, že starý pan Firn bude chtít vycouvat,“ nadhodil Ginka, „když se teď dozví, jak je to s těmi doly?“

Balin pokrčil rameny.

„Doly nejsou záležitostí věna, nýbrž dědictví, a toho se manželská smlouva netýká. Nicméně dá se předpokládat, že pan Firn přistoupil na poměrně nízké věno právě s vidinou pozdějšího zisku...“

„Nu, je to jistě politováníhodné, pokud ze svatby sejde,“ pronesl Ambrož rozmrzele, „ale opravdu nevím, jak bych ti v tomhle mohl pomoci.“

„Ne, to asi ne. Je tu však jiná věc, kterou...“

Balin zmlkl, rozhlédl se, jako by hledal nějaké východisko, potom se posadil ke stolu.

„Tahle zásuvka, když se nejprve zatlačí dovnitř a potom se otočí touhle ozdobou...“

Opřel se do letitého dřeva a uvnitř stolu cosi tiše cvaklo. Když pak vysunul velkou zásuvku, byla v ní druhá menší, mělká, jen na pár listin.

„Přišel jsem na to náhodou. Když se zásuvka příliš naplní, nedá se zavřít, protože ta menší vzadu překáží...“

Ambrož sáhl po hromádce pergamenů, Balin sebou trhl, jako by mu v tom chtěl nejprve zabránit, pak nechal ruku klesnout.

Vypadalo to na první pohled jako nějaké poznámky tvořené ledabyle a s přestávkami; občas byly věty přeškrtnané a nadepsané novou verzí.

„Tohle je jistě součást většího celku,“ řekl Ambrož.

„Nic víc jsem nenašel,“ opáčil Balin. „Vysvětluji si to tak, že pan Kazimír tu měl jen stránky, na kterých zrovna pracoval, a po dokončení je uložil ke zbytku, který je uschován jinde.“

„Je to jeho písmo?“

„Ano, samozřejmě.“

Na horním okraji první stránky stál šikmo napsaný text, vmáčknutý do volného místa:

Paměť mi slouží čím dál hůře. Možná je to štěstí. Záblesky jasna přicházejí stále řidčeji, už je ani nezapisuji. Zbývá mi jen málo radostí a toto je jedna z nich, vědomí, že Opičák si na mě nepřijde.

Nápis zasahoval téměř do následujícího záznamu, který byl zřejmě starší, datovaný asi před půl rokem a byl psán jistější rukou.

Kdo by to řekl, že tohle bude náš poslední lup? Na tom dni nebylo nic zvláštního, Opičák nastražil železa na cestě, chytil se do nich jakýsi kožešník. Vlk ho zabil rychle a docela bez fantazie, jako by byl myslí jinde. Jistě, byl u těch svých dívenek ve mlýně, hlupák, kdybych jenom tušil, že si je schovává a chodí se na ně dívat. Cítil jsem dlouho, že ho jeho rozmary pohlcují. Pořád ještě dokáže napodobit útok skutečných vlků, je precizní, když se jeho mysl podaří upoutat, avšak jindy se chová spíše jako pes, co se snaží přehryzat šňůru.

Pak další záznam, o něco novější:

Vím, že tímhle to končí. Už ani nemám sílu na další projížďky, moje tělo mě zrazuje, zbývají mi jen vzpomínky a ani ty nejsou tak jasné, jak bych si přál. Někdy jsem přesvědčený, že některé věci se nemohly stát, že jsou to jen výplody mé staré mysli, tajné touhy přetavené v blud skutečnosti. Někdy však, když se probírám svými záznamy, vidím před sebou ty chvíle docela jasně, okamžiky, kdy jsme překročili hranice pekla. Někdo by možná řekl, že jsme vraždili jen kvůli zisku, nepochopil by skutečný důvod.

Paměť je zvláštní věc. Cítím se bezmocný proti vlastní paměti, proti zapominání faktů i pohnutek. Co zbývá, jsou obrazy, ovlivněné tím, jak svět vidí jiní. Snad proto sepisují tato slova, v naději, že se mi podaří zachytit ten prchavý okamžik skutečnosti, jak jsem ji cítil já, a že někdo po mé smrti pochopí.

Vlk miloval svůj obraz Bestie z Marquenu. Přiměl jsem ho držet jazyk za zuby, když jsem mu slíbil, že takhle bude jeho nestvůra žít dál, ještě stovky let se jí budou bát a budou jí připisovat všechna nejasná úmrtí v okolí. „V tom je moje nesmrtelnost,“ řekl, a já s ním souhlasím.

Opičák je ustrašený tvor, ale když se může vymanit z té své skořápky, je z něj náhle jiný člověk. Má rád ty svoje hračky, moc rád věci zapaluje. Tvoření a ničení jsou dvě jeho vášně.

A já? Kdo jsem já? Ptám se na to každý den, pokud mi mysl nevypráví službu. Rád se kochám poklady, to je prostá odpověď. Kdo to nepoznal, nejspíš nikdy nepochopí, jakou slast to může skýtat. Když se dotýkám rubínů, vím, že je to všechno pravda a že můj život...

Ambrož obrátil list, ale další stránky byly nepopsané. Pohlédl na Balina, který byl bledý a viditelně se chvěl.

„Tak co myslíš?“ otázal se ochraptěle.

Ambrož stál zadumaně nad pergamenem a přejížděl pohledem linky písma.

Teprve po chvíli pronesl: „Domnívám se, že ta stránka zde má svůj důvod.“

„Ale je to pravda?“

„Kdo ví? Možná jsou to jen výmysly starého muže. Ale jestliže ta stránka měla někoho vystrašit,“ uvažoval hejtman, „musí v ní být alespoň část pravdy.“

Ginka už nevydržel mlčet.

„Co je to Bestie z Marquenu?“ otázal se.

„Nu, Marquen je městečko asi deset mil odtud,“ odpověděl Balin.

„Ano, projížděli jsme tudy,“ přitakal Ambrož trpělivě.

„Na té cestě, nebo i v okolí, občas došlo k útoku vlků. Ale nikdy žádného vlka nechytily. Místní se bojí a dávají různá jména vlčí bestii, která se prý vynoří ze tmy jako přízrak, zabije poutníka a zase zmizí...“

Ginka se ušklíbl.

„A to nebylo nikomu divné, že vlci svou oběť oloupi?“

„Těla se našla v odlehlých končinách a byla v takovém stavu, že nikdo nepochyboval, že jde o vlčí útok. Pan Baltazar Firn dokonce najal zkušené lovce vlků, ale nenašli nic. Začalo se říkat, že nejde o bytost z masa a krve. Teď ovšem už nějaký čas k žádnému útoku nedošlo...“

„Mohlo by to mít souvislost s tou druhou věcí, kterou zmiňuje?“ nadhodil Ambrož neurčitě, ale Balin hned pochopil, co má na mysli.

„To byla nešťastná záležitost. Ztratilo se několik děvčátek z okolních vesnic, pak je našli mrtvá v jednom opuštěném mlýně. Bylo to dost ošklivé, jak jsem slyšel. Myslím, že kdyby toho chlapa hned nepověsili, tak ho lidé z vesnice rozsekali na kusy.“

„To bylo tak... před půl rokem?“ hádal Ambrož.

„Ano. Znáš to jen z doslechu, bůhví co všechno z toho je pravda...“

„A zhruba v té době skončily útoky Bestie?“

„Ano, ale...“

„A pan Kazimír přestal vyjíždět na lovecké výpravy,“ pokračoval Ambrož vytrvale.

„Snad si vážně nemyslíš, že ten Vlk, o kterém píše...“

Jonáš Balin se odmlčel a bylo vidět, že právě takové myšlenky se i jemu už pár dní honí hlavou.

„Co myslíš, že mám dělat?“ tázal se ochraptělým hlasem.

„Máš nějaké tušení, kdo by mohl být ten Opičák?“

Balin zavrtěl hlavou.

„Kdo pana Boka navštěvoval?“

„Nikdy neměl mnoho návštěv. Občas tu býval doktor Passaro, zvláště v poslední době, kdy se panu Kazimírovi přitížilo. Je to lékař na odpočinku, sídlí v Kozlanu a má několik pacientů v okolí. Také se tu občas zastavil Hynek Luka z Lučina, tomu patří sousední panství na východ odtud, od Orliho vršku dál.“

„Tam jak jsou ty bažiny?“ ozval se Ginka.

Balin přikývl. „Pan Hynek se snaží zakládat rybníky, myslím, že se pokoušel přesvědčit k tomu i pana Kazimíra. Dříve byli přátelé, ale v posledních letech se vídali zřídka. Přesto podle závěti je pan Hynek ustanoven poručníkem Elišky, tedy pro případ, že by pan Kazimír zemřel dřív, než by se vdala. Bude tedy nyní hlavně na něm, aby vyjednal podmínky svatby.“

„A co Baltazar Firm,“ otázal se Ambrož, „ten sem někdy přijel?“

„Byl tu všehovšudy jednou, ale to už je víc než rok. Tehdy se poprvé jednalo o možnosti svatby Elišky a Jana a sloučení obou panství do jednoho.“

„Setkali se vůbec ti dva někdy?“ otázal se Ginka, ovšem Balin nepostřehl ironii v jeho hlase.

„Ne, myslím, že nikdy. Eliška strávila posledních pět let v klášteře, pochopitelně ne jako jeptiška, jde o klášter, kde jsou vychovávány mladé dívky z dobrých rodin. Jan Firm vyrůstal zde v sousedství, mohli se potkat leda jako děti.“

„Nikdo další?“ tázal se Ambrož. „Promiň, ale tenhle dům na mě působí trochu jako hrobka...“

Balin chápavě přikývl.

„Vždycky to tu bylo dost prázdné. Ani já tu nebydlím, máme se ženou dům s malým hospodářstvím dole ve vesnici, přespával jsem tu jen jednou dvakrát do týdne, častěji jen pokud bylo potřeba zabývat se účty nebo dohlédnout na řemeslníky při nějaké opravě na domě. A to bylo zřídka. Pan Kazimír žil osaměle, měl jen komorníka starého Tadeáše, který mu také vařil, a jednoho podkoního. Držel si ještě dva koně a nechtěl je prodat, i když je už nepotřeboval. Nepotřeboval vlastně nikoho, musel jsem najmout další služebnictvo, aby bylo vůbec možné přivítat zítra pannu Elišku a uspořádat setkání.“

Ambrož reagoval jen zamyšleným zabručením.

„Co mám tedy dělat?“ zvolal Balin zoufale.

Ambrož hodil listiny zpátky do tajné zásuvky.

„Tohle zatím schovej. Než zjistíme víc, nezmiňuj se o tom nikomu. Předpokládám, že informace o stavu dolů budou muset zítra zaznít.“

„Ne nezbytně, jak už jsem řekl, součástí manželské smlouvy to není, avšak... smrtí pana Kazimíra se situace změnila a dědictví určitě přijde na přetřes.“

„Zkusíme zítra zjistit, jak to s těmi doly přesně je. Kdo je zodpovědný za těžbu?“

„Královským dozorcím dolů je August Stifer, který zodpovídá za výběr daní pro krále.“ V Balinově hlase zazněl mírný závan nelibosti. „Hlavním hormistrem a jakýmsi předákem havířů je Oleg Mlat, trochu divný patron, ale chlapi na něj dají. Všechno kolem těžby vyřizoval s panem Kazimírem on.“

„Dobrá, promluvíme s nimi zítra,“ slíbil hejtman.

Jonáš Balin přirazil zásuvku a otočil dřevěnou růžicí tak, aby západka zapadla na místo. Zdálo se, že se mu trochu ulevilo, když si mohl s někým promluvit.

„Ukážu vám váš pokoj. Určitě si budete chtít po cestě odpočinout a taky máte jistě hlad. V jídelně sice bohužel není zatopeno, ale pokud byste chtěli...“

„Stačí, když nám přinesou něco lehkého do pokoje,“ přerušil jej Ambrož. Cítil se po cestě mizerně, bolela ho hlava a na žádné společenské povinnosti pro dnešní večer neměl náladu.

Pokoj působil stejně pochmurně jako celý dům. Přestože se tu zřejmě už dlouho větralo a v krbu hořel oheň, stále se nedařilo zbavit vzduch mírného závanu zatuchlosti. Kdoví jak dlouho sem předtím nikdo nevkročil.

Bylo tu jen minimum nábytku – postel, pod oknem jednoduchá truhla na šaty, jedna židle. Monotónnost dřevěného obložení stěn narušovaly dvě kančí kožešiny a mosazná olejová lampa. V sousední místnůstce leželo na zemi lehátko pro sluhu, stolec s umyvadlem a polička s kartáči na boty a toaletními potřebami.

„No, zazobaný ten pan Bok zřejmě opravdu nebyl,“ zhodnotil Ginka ubytování, sotva v pokoji osaměli.

Ambrož shodil plášť a svalil se do židle, Ginka mu úslužně stáhl boty.

„Tehle venkovský život mě příliš neoslovuje,“ pravil hejtman.

„Moc velká zábava tu asi není,“ přitakal Ginka, „ale zase můžete mít každý den zvěřinu. Ty okolní remízky vypadaly, že by tu o nějakého toho bažanta nemusela být nouze.“

„Řekl bych, že se to musí přejít.“

Ginka obhlédl komůrku, kde zřejmě bude trávit noc on, přitáhl odtud pak velkou konvici s vodou a kotlík, ten se mu povedlo zavěsit nad oheň a nalít do něj vodu, aniž by se u toho popálil nebo umazal od sazí.

„Tak co myslíte?“ ptal se při tom, „co říká váš instinkt?“

„Hm,“ odvětil Ambrož mnohoznačně. Celé mu to přišlo podivné a potřeboval by se nad tím zamyslet. Ginka však kmital po pokoji a nezdálo se, že by se mu chystal dopřát klid k přemýšlení – postavil stolec s umyvadlem až k jeho židli a nabral do něj z kotlíku vodu, která se mezitím stačila ohřát na příjemně horkou teplotu, jak hejtman seznal, když mu Ginka přistrčil kotlík se zbytkem vody a doporučil, ať si v něm namočí nohy. Přisypal pak do umyvadla nějaký prášek a stoupající pára naplnila pokoj vůní levandule.

Ambrož se sílicí rozmrzelostí sledoval, jak mladší písař v dřevěné misce rozmíchává holicí mýdlo.

„Nemusíte se obtěžovat,“ zamumlal.

„Musíte přece reprezentovat svůj úřad,“ odvětil Ginka rozhodně, a nedbaje jeho protestů, přehodil hejtmanovi kolem krku nahřátý ručník a začal mu nanášet mýdlo na tváře a bradu.

„Je možné,“ dumal zatím nahlas, „že by opravdu pán tohohle sídla trávil čas tím, že s kamarády přepadal a vraždil pocestné?“

„Copak o to,“ zabručel Ambrož přes hradbu pěny, „možné to jistě je.“

Ginka přetáhl několikrát břitvu přes pás teletiny, pak se postavil za jeho židli a začal hejtmanovi zvolna přejíždět ostřím přes tvář. Ambrož si znovu všiml, jak jemné má ruce; pohyboval břitvou zkušeně, se správnou kombinací síly a lehkosti, letnými doteky napínal jeho kůži a seškrabával pěnu. Ambrož cítil z jeho prstů chlad.

„Byli zřejmě tři,“ uvažoval při tom Ginka, „Vlk, Opičák a náš pan Kazimír. Bylo to pro ně asi povyražení, jako když někdo chodí do divadla...“

„Museli by se scházet potají. Předstírat, že jezdí na lov. Nikdo by je nesměl vidět spolu,“ mumlal Ambrož mezi tahy břitvy.

„A potom Vlka dostali,“ pokračoval Ginka. „Protože zavraždil ty holčičky. Musela to být pěkná zrůda, co?“

Nedal Ambrožovi možnost reakce, s tváří staženou soustředěním vedl břitvu po jeho kůži.

„Jenomže on se k přepadání nepřiznal, kryl svoje kumpány. Anebo ho popravili dřív, než mohl promluvit. Že by si ho nikdo nedal do spojitosti s Bestií z Marquenu?“

„Bestie byla přízrak, ne nějaký vrah dětí,“ podařilo se Ambrožovi namítnout.

Ginka odklepl mýdlo z britvy a přešel na druhou tvář.

„Půl roku nato umírá i pan Kazimír Bok. Přirozenou smrtí?“

„Podle všeho ano.“

„Dejme tomu. Z party tedy zůstává jen Opičák. Ví o tom, že si starý pán vedl deník?“

„Přinejmenším tuší,“ mínil Ambrož. „Bok sám píše, že mu tím vyhrožoval.“

„To znamená...“

Ginka se soustředil na místo pod bradou, pohyboval břitvou pomaloučku, ruka se mu ani nezachvěla.

„...že moc velká důvěra mezi nimi nepanovala.“

„Měli bychom zjistit...“ pravil Ambrož, ale musel začít znovu, když mu Ginka setřel mokrým ručníkem zbytky mýdla a pak začal nůžkami pracovat na jeho vousu na bradě.

„Měli bychom zjistit, kde je zbytek deníku. Pokud existuje.“

„Vy myslíte, že by to celé mohl být výmysl? Takový předsmrtný žertíček starého pána, aby vyděsil toho, kdo tu stránku najde?“

„Hm.“

Ginka odstoupil, aby zkontroloval své dílo, Ambrož si ručníkem otřel tvář a chvíli si nechal mokrou látku ležet na čele. Bolest hlavy zvolna ustupovala.

„Není to důkaz,“ pravil zpod ručníku. „Může to být pravda jen zčásti, nebo taky celé lež. Potřebujeme důkazy, ale získat je po takové době bude těžké.“

Přes látku slyšel, jak Ginka říká: „Pokud byste chtěl zahájit vyšetřování odtud, mám s sebou dálkový translexor.“

Stáhl si ručník z obličeje a spatřil, jak se Ginka přehrabuje ve svém zavazadle, vytáhl odtud a zase tam vrátil několik cinkajících věcíček, Ambrož rozeznal mosazný astroláb, dalekohled, pár tyglíků a několik zařízení, která mu nic neříkala.

„Tohle vás na univerzitě učili?“ utrousil.

Ginka vzhlédl a rozpačitě se usmál.

„No, moc ne, právěže.“

„A ten translexor, to má být co?“

„To je skřítkovské zařízení pro přenášení slov, znám jednu vílu z Třezalkové ulice, která ho používá, kdybyste chtěl poslat rozkazy na strážnici, ona by...“

„Nic takového dělat nehodlám,“ přerušil jej Ambrož důrazně. „Obvinění z černé magie je to poslední, co bych teď potřeboval.“

„Ale na tomhle není nic černého, je to úplně obyčejné kouzlo,“ Ginka se nadechl k dalším námitkám, ale přerušilo jej zaklepání na dveře. Taktak stačil zavřít svou brašnu, než se dveře otevřely a vešel komorník Tadeáš, v rukou podnos s večeří. Chvilí váhal, kam jej položit, nakonec využil stůl s umyvadlem, přes který se podnos pěkně vešel.

„Máte ještě nějaké přání?“ otázal se chmurným hlasem, který nepřipouštěl možnost jiné než záporné odpovědi.

Ambrož jej propustil s tím, že je všechno v pořádku, komorník se uklonil a zmizel.

„Vida, studený bažant,“ zakřenil se Ginka.

Ambrož zvedl konvici s vínem, přivoněl, pak ji znechuceně odložil a nalil si vodu.

„Nechme úvahy na ráno,“ pronesl, když viděl, že se Ginka zase chystá otevřít pusy. „Ten případ čekal půl roku, počká ještě jednu noc.“